

Samtidig udskydes det således ændrede banklovstillægs udløbstid fra 31. december 1951 til *31. december 1953*. Sidstnævnte årstal var oprindelig foreslået fastsat til 1959, men dette ændredes under lovforslagets behandling i folketinget.

I sin fremsættelsestale anførte *handelsministeren*:

„Under de forhandlinger, der er blevet ført mellem finansministeriet og bankerne om disses medvirken ved *gennemførelsen af loven om tvungen opsparing*, forekom der fra bankernes side visse betænkeligheder ved at skulle modtage de opsparedes beløb, idet disse beløb forøger bankernes samlede forpligtelser og derved forringer det bestående forhold i bankens egenkapital og dennes samlede gælds- og garantiforpligtelser. Der er herom i banklovens § 7 givet den bestemmelse, at egenkapitalen skal udgøre mindst $\frac{1}{10}$ af bankens samlede gælds- og garantiforpligtelser af enhver art, og i § 13 er det bestemt, at af den del af årets nettooverskud, som ikke medgår til dækning af muligt underskud fra tidligere år, skal der, medmindre egenkapitalen udgør mindst 15 pct. af bankens samlede gælds- og garantiforpligtelser, henlægges årlig mindst 20 pct., og således at mindst 15 pct. henlægges til reservefonden. På disse uheldige følger for banken vil der kunne rådes bod, hvis man tillader, at *den bundne opsparing ikke skal influere på beregningen af, om en bank opfylder kravene i banklovens §§ 7 og 13*.

Ganske vist indeholder lov om banker nr. 254 af 25. juli 1938 § 7 en adgang for ministeren for handel, industri og søfart til at regulere forholdet ved *enkelt dispensationer*, men dels er der ikke den samme adgang for ministeren til at dispensere fra § 13, dels har bankerne udtrykt stærke ønsker om at få en udtrykkelig lovhjemmel, der fastslår bankernes ret til at bortse fra disse beløb, uden at de herved kommer i konflikt med banklovens regler.“

Lovforslaget underkastedes i folketinget udvalgsbehandling. I den enstemmige betænkning udtales:

„Udvalget har indhentet en *udtalelse fra Danmarks Nationalbank* om betimeligheden af, at tillægsloven, der har gyldighed indtil udgangen af 1951, i sin helhed foreslås forlænget til udgangen af 1959, og har fra nationalbanken modtaget en skrivelse af 9. december 1950, der er optrykt som bilag til nærværende betænkning.

Udvalget har haft samråd med ministeren for handel, industri og søfart, der under hensyn til nationalbankens skrivelse har stillet det nedenfor anførte ændringsforslag, hvortil udvalget har sluttet sig.